

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12285/2022
28.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., против туженог ВВ из ..., кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Јелена Нешовановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 8934/2019 од 27.11.2019. године, у седници одржаној 28.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 8934/2019 од 27.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог општинског суда у Београду П 1891/05 од 18.09.2008. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да им на име накнаде штете исплати износ од 516.974,37 динара са законском затезном каматом почев од 23.02.2005. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 171.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5472/10 од 23.06.2010. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужилаца за исплату износа од 130.999,37 динара са законском затезном каматом од 23.02.2005. године до исплате, као и захтев за исплату законске затезне камате на износ од 386.065,00 динара од 23.02.2005. године до 18.09.2008. године и у том делу жалба тужилаца је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде штете исплати износ од 386.065,00 динара са законском затезном каматом од 18.09.2008. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 160.300,00 динара.

Тужени је 20.12.2010. године поднео предлог за понављање поступка који је допунио поднеском од 30.09.2013. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 8934/19 од 27.11.2019. године, одбијен је као неоснован предлог туженог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5472/10 од 23.06.2010. године.

Против правноснажног другостепеног решења тужени је преко пуномоћника поднео ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију, са предлогом да се ревизија одбаци или одбије.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11) поступци започети пре ступања на снагу овог закона (01.02.2012. године), спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09).

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.02.2005. године.

Обзиром да је поступак у овој правној ствари правноснажно окончан у време важења Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04, 111/09) то се у поступку по предлогу за понављање поступка примењују одредбе овог закона на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11... 18/20). Закон о парничном поступку у члану 412. став 4. прописује да је ревизија увек дозвољена и против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка.

Испитујући побито решење у смислу члана 412. у вези члана 399. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, пошто побито одлука садржи јасне и одређене разлоге о одлучним чињеницама.

Тужени је 20.12.2010. године, поднео предлог за понављање поступака који је допунио поднеском од 30.09.2013. године, наводећи да је по правноснажно окончаном поступку тужени сазнао за нове чињенице и стекао могућност да употреби нове доказе на основу којих је за њега могла да буде донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, са образложењем да је тужени сазнао да је по истом чињеничном и правном основу у другом поступку тужени добио спор те да је Апелациони суд у Београду заузео другачији правни став поводом истог правног питања. Наиме, у вези тужбеног захтева тужилаца као оштећених у другој парници који је управљен према трећем лицу као штетнику донета је правноснажна пресуда у којој је наведено треће лице успело, односно одбијен је тужбени захтев тужилаца за накнаду штете за коју су они тврдили да су претрпели услед радова које је то треће лице изводило на стану број 4 у предметној згради. Тужени сматра да наведена пресуда (Гж 3767/10 од 21.10.2010. године) представља нови доказ који указује на нове чињенице на основу којих је за туженог могла бити донета повољнија

одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем другостепеном поступку, чије се понављање тражи.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек против правноснажне одлуке чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на коме се заснива одлука која се предлогом побија, као и одређених повреда одредаба парничног поступка.

Овај ванредни правни лек има за циљ да се у поступку покренутом предлогом после наступања правноснажности неправилна односно незаконита судска одлука укине, да се поново расправе спорна питања и донесе правилна и законита одлука.

Поступак се може поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донесена повољнија одлука те да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, што је разлог за понављање поступка који је прописан чланом 422. тачке 3. и 9.ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда одлука Апелационог суда у другом предмету не може представљати нову чињеницу и нови доказ у смислу члана 422. тачка 9. Закона о парничном поступку јер заузимање правног става у другим одлукама донетим у истој или сличној чињенично-правној ситуацији не представља нову чињеницу на основу које би се могло тражити понављање поступка нити је та околност предвиђена као законски разлог за понављање поступка. Поред тога, у конкретном случају није доказано да је одлука суда заснована на лажном исказу вештака јер да би лажни исказ вештака представљао разлог за понављање поступка у смислу члана 422. став 3. ЗПП потребно је да постоји доказана одговорност вештака и да се правноснажна одлука искључиво заснива на лажно датом налазу и мишљењу вештака, што овде није случај.

Стога је правилан закључак другостепеног суда да нису испуњени услови за понављање поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић